

Inskrifter med kortkvistrunor finnas i Östergötland, på Gottland, i Södermanland, Uppland, Hälsingland, Öland, i södra Norge och på ön Man i Irländska sjön, som på vikingatiden var ett norskt rike. På grund av denna utbredning kallas kortkvistrunorna av O. v. Friesen för »svensk-norska» och fattas som här utvecklade ur de urnordiska. Förekomsten på Rök-stenen av tre t från den r6-tekniga runraden och den ålderdomliga S p a r l ö s a-stenen från Västergötland med mycket långa runor, liksom en av kortskriftstypen c. 900, och med l av kortkvisttyp, visar, att den r6-tekniga runraden var bekant i vårt land samtidigt med kortkvistrunorna.

I Östergötland finnas sex inskrifter med kortkvistrunor och spår av sådana i andra inskrifter, på Gottland tre, i övriga landskap enstaka. Måhända ha då kortkvistrunorna uppkommit i Östergötland eller på Gottland.

Tiden för kortkvistrunorna intygas genom fynd av en med dem ristad liten stång på O s e b e r g-skeppet i Norge, som härrör från förra hälften av 800-talet, och en yngre typ av dem genom en inskrift på G o k s t a d-skeppet från c. 900.

R ö k-stenen i Östergötland, som haft mer än 762 runor, är den längsta runinskrift, som finnes, och är ristad på alla sidor, även toppen. Runorna stå mellan jämlöpande linjer, såsom seden är i denna tids runinskrifter, skiljetecken för att skilja orden åt saknas, varigenom tydningen mycket försvåras, liksom ock genom att ristaren nöjer sig med en runa, då man